



ECHO SERCA



BIULETYN PARAFII NIEPOKALANEGO SERCA MARYI

NR 39/2024, GDYNIA-KARWINY, 15 GRUDNIA 2024R.

POD DASZKIEM SŁOWA BOŻEGO,
CZYLI KOMENTARZ EWANGELICZNY KS. PIOTRA DASZKIEWICZA

LITURGIA SŁOWA

So 3,14–17; Ps: Iz 12; Flp 4,4–7; Łk 3,10–18

Gdy Jan nauczał nad Jordanem, pytały go tłumy: «Cóż mamy czynić?»

Analizując odpowiedź Jana Chrzciciela, możemy opowiedzieć – uprościć – wszystko to co w życiu stało się skomplikowane – w warstwie duchowej i materialnej. Dlaczego? Ponieważ Bóg jest prosty, Ewangelia jest prosta, wszystko co z Boga – jest proste. A człowiek przez grzech i swoje decyzje potrafi wiele spraw i relacji skomplikować. Powoduje to głęboki, ciągły smutek – brak nadziei. W dzisiejszą III Niedzielę Adwentu GAUDETE (RADOŚCI) dostajemy wskazówkę: „Radujcie się zawsze w Panu”. Można zatem powiedzieć, że przemiana serca, która jest nieustannym upraszczaniem w świetle Bożej Łaski i Słowa, jest Źródłem prawdziwej radości – „w Panu”. Niech czas Adwentu, biegnący coraz szybciej będzie, czasem prostowania ścieżek, wyrównywania pagórków życiowych i rozwiązywaniem węzłów”. Radujmy się! Pan jest blisko!

WZRASTANIE ZIARNA SŁOWA, CZYLI DOJRZEWANIE SERCA

16 grudnia, poniedziałek

(Mt 21, 23) (...) przystąpili do Niego arcykapłani i starsi ludu, pytając: «Jakim prawem to czynisz? i kto Ci dał tę władzę?»

Rozważania serca: Gdy Jezus przechodzi, czy patrzę na Niego z perspektywy władzy czy naszej relacji?

17 grudnia, wtorek

(Ps 72, 4) Otoczy opieką ubogich z ludu, będzie ratował dzieci biedaków.

Rozważania serca: Czy moje serce jest podobne do Serca Jezusa? Czy mam w nim pragnienie pomagania i ocalania innych?

18 grudnia, środa

(Mt 1, 24) Zbudziwszy się ze snu, Józef uczynił tak, jak mu polecił Anioł Pański.

Rozważania serca: Każda Komunia Święta to wybudzenie z duchowego letargu. Czy potem jednak idę za poleceniami i natchnieniami, do których mnie uzdalniała?

19 grudnia, czwartek

(Łk 1,20) A oto będziesz niemy i nie będziesz mógł mówić aż do dnia, w którym się to stanie, bo nie uwierzyłeś moim słowom, które się spełnią w swoim czasie».

Rozważania serca: Czy przed modlitwą słowną badam swoje zawierzenie? Czy moje słowa nie są „nieme”, bo nie ma w nich ufności?

20 grudnia, piątek

(Łk 1,38) Wtedy odszedł od Niej Anioł.

Rozważania serca: Co robię, gdy pozornie nie ma obok mnie Bożego wsparcia? Czyjej obecności szukam? Czy nadal trwam w zawierzeniu, jak Maryja?

21 grudnia, sobota

(PnP 2,10) Miły mój odzywa się i mówi do mnie: «Powstań, przyjaciółko ma, piękna ma, i pójdź!

Rozważania serca: Czy czuję się ukochanym przez Boga? Czy otwieram się na Jego wołanie w duszy? Czy czuję się piękny sercem, tak jak On to widzi?

I N T E N C J E M S Z A L N E

Poniedziałek - 16.12.2024r.

6:30 *Za śp. rodziców Rozalię i Antoniego Kuliś*

8:00 *Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 2/*

18:30 *Z podziękowaniem za odebrane łaski*

Wtorek - 17.12.2024r.

6:30 *Za dusze w czyścicu - tych, co zginęli na morzu*

8:00 *Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 3/*

18:30 *W pewnej intencji*

Środa - 18.12.2024r.

6:30 *O zdrowie, błog. Boże, światło i dary Ducha Świętego, op. MB i Pana Jezusa na każdy dzień życia dla Macieja, Dagmary i Michała Czapigo*

8:00 *Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 4/*

18:30 *Za śp. Leonardę Pawłowską / 1 rocznica śmierci/*

Czwartek - 19.12.2024r.

6:30 *W intencji ks. inf. Edmunda Skalskiego*

8:00 *Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 5/*

18:30 *Za śp. Wiesławę i Zbigniewa Turskich - od syna z rodziną*

Piątek - 20.12.2024r.

6:30 *W pewnej intencji*

8:00 *Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 6/*

18:30 *Msza św. za zmarłych*

Sobota - 21.12.2024r.

7:00 *Za śp. Zygmunta i zmarłych z rodziny Lubińskich i Trzebiatowskich*

8:00 *O Boże błog. i potrzebne łaski dla kapłanów posługujących w kościele Niepokalanego Serca Maryi - od Ruchu Szensztackiego*

10:00 *Msza św. za chorych przez wstawiennictwo św. Jana Pawła II*

18:30 *Za śp. Krzysztofa / 4 rocznica śmierci/, Stefana / 20 rocznica śmierci/, teściów: Annę / 28 rocznica śmierci/ i Tadeusza / 25 rocznica śmierci/*

IV Niedziela Adwentu – 22.12.2024r.

7:30	<i>Za dusze w czyścicu cierpiące / now. 8/</i>
9:00	<i>Za śp. Jana Dąbrowskiego oraz rodziców Stanisława i Eleonorę, bratową Grażynę – od Honoraty</i>
10:30	<i>O błog. Boże i podziękowanie za otrzymane łaski przez rodzinę Krystyny i Ryszarda Szocik</i>
12:00	<i>W intencji Ojczyzny – o pokój i zgodę; za parafian żyjących i zmarłych; za polecanych w wypominkach; za budowniczych i fundatorów tej świątyni; za modlących się w tym kościele; za przebywających zagranicą, daleko od swojej rodziny i domu</i>
14:00	<i>Za śp. Konstancję i Longina</i>
18:00	<i>Za śp. Wandę i Teodora Bargańskich</i>

G Ł O S S E R C A

Mistrzu, pytanie Nikodema zadam
o narodzenie nowe człowieka strudzonego.
Jak dłonie zmęczone świata dotykam
na jedwab dziecięcej dłoni zamienić?
Jak oczom smutkiem patrzącym
dziecięcy zachwyty odnowić?
Jak serce z bliznami na gładką czystość
serca drobnego na nowo nałożyć?

Mistrzu, odsłoń mi proszę,
gdzie przejście tajemne do Łona Bożego.
Powiedz Mistrzu,
gdzie wodę odnaleźć,
co starego człowieka wyptukać zdoła,
by dziecko na nowo wydobyć.
Jak odzyskać maleńkiego ducha,
co w mleku pokory życie sączy
z Ducha wielkiego. /es/

O CZAMI SERCA

Trwamy w przeżywaniu czasu adwentu, w którym podczas rorat prowadzi nas aktywny kapłan misjonarz – św. Wincenty a Paulo. Gdy jest przedstawiany jego wizerunek towarzyszą mu zwykle atrybuty: anioł, dziecko u stóp lub w ramionach, krzyż. To elementy, które też od razu kojarzą nam się z Jezusem – Synem. Anioł przypomina nam sceny z pustyni i z Getsemani, gdy Jezus zмага się, by wybierać to co należy do Ojca. Dziecko odzwierciedla Dzieciątka Jezus – to u stóp wskazuje na bycie małym i prostym oraz na rolę służebną, a to w ramionach na życie według łaski Bożej. Krzyż jest dopełnieniem synostwa, gdyż w nim wola Ojca wypełnia się do końca.

Te atrybuty korespondują też z jedną z wypowiedzi św. Wincentego: „Wśród licznych zasad ewangelicznych są i takie, które wprost określają ducha misjonarzy. Jestem przekonany, że należą do nich: prostota, pokora, łagodność, umartwienie i gorliwość”.

Podobne postrzeganie możemy znaleźć u założyciela sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus o. Anzelma Gądka, który pisał o apostołstwie dzieciństwa. Źródłem takiego apostołstwa jest Jezus – Dziecię – Syn Boży, który sam jest słaby, ale jest mocny potęgą miłości Ojca i w łączności z Duchem Świętym jest w stanie realizować Sobą pragnienie Ojca. To jest Dziecko Ojca w mocy Ducha Świętego. Dzieci chociaż nie potrafią mówić, nie potrafią czynić wielkich dzieł miłosierdzia i same potrzebują opieki, są całą swoją istotą świadectwem miłości, prostoty i zależności od rodzica. Aby wzrastać dziecko musi współpracować z opiekunem, tak jak dziecko Boże musi współpracować z łaską, by dorastać duchowo i być świadkiem dla innych.

Dziecko jest przede wszystkim świadkiem relacji – tej pierwotnej między rodzicami, z której powstało, ale i relacji własnej do rodziców, która ubogaca obie strony. Nasze apostołstwo nie musi być głośnie i przepelnione wielką aktywnością. Powinno jednak być świadectwem o relacji – naszej i Boga. W dzisiejszy świat skupiony na samowystarczalności, konsumpcji,

egocentryzmie, powinniśmy nieść świadectwo dziecka – zależnego od Ojca, wskazującego na Trójkę Świętą jako swój początek, pozwalającego się posłać tam, gdzie patrzą oczy Ojca, ale też szukającego pomocy u swojego Brata – Jezusa.

Pewnym biblijnym symbolem takiego apostołstwa dziecięctwa jest osioł. Przykładem są słowa Jezusa przygotowującego się do wjazdu do Jerozolimy: «Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz przy wejściu do niej znajdziecie ośłę uwiązane, na którym jeszcze nikt z ludzi nie siedział. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj! A gdyby was kto pytał, dlaczego to robicie, powiedzcie: Pan go potrzebuje (...)». Osioł jest uwiązany – zależny, oczekujący w prostocie na swojego Pana, ufny i gotowy na zadania, które Pan Mu chce powierzyć.

Rozpoznamy, czy nasze życie ma cechy apostołstwa dziecięcego, a jeżeli jest smutnie dorosłe, podejmiemy jako postanowienie adwentowe bycie dzieckiem – misjonarzem Miłości./es/

Liturgiczny savoir - vivre

„**P**o śpiewie na wejście kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia, razem z całym zgromadzeniem wykonuje znak krzyża; następnie przez pozdrowienie oznajmia zgromadzonej wspólnocie obecność Pana” (OWMR 50).

Znak krzyża jest anamnezą, czyli przypomnieniem, że w krzyżu Chrystusa jest nasze zbawienie, dlatego chrześcijanie kreśląc na swoich ciałach znak krzyża niejako aktualizują swój chrzest, w czasie którego zostali zanurzeni w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa, i jednocześnie w najkrótszej i najprostszej formie składają wyznanie wiary w Trójjedynego Boga.

Wspólnota zgromadzona w imię Przenajświętszej Trójcy w pozdrowieniu skierowanym przez kapłana uświadamia sobie obecność Zmartwychwstałego Pana pośród siebie zgodnie ze słowami Chrystusa „Gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje tam jestem pośród nich”. „Poprzez to pozdrowienie i odpowiedź ludu ujawnia się misterium zgromadzonego Kościoła” (OWMR 50).

Jak pisze ks. W. Głowa: „Pozdrowienie to akt personalny, łączący ludzi ze sobą, wyrażający uznanie i szacunek. W liturgii nie jest zwykłym ’dzień dobry’, ale jest oznajmieniem obecności Boga w tym konkretnym zgromadzeniu i równocześnie uznaniem przez kapłana tych wiernych świeckich za Kościół Chrystusowy”.

Lud w odpowiedzi zwraca się do kapłana: „I z duchem twoim”. Wielu współczesnych liturgistów uważa, że słowo „duch” nie oznacza tutaj gr. psyche czy hebr. nefesz kapłana, lecz raczej gr. paraklet, hebr. ruah tzn. Ducha Jahwe, który został udzielony kapłanowi w sakramencie święceń. W ten sposób lud uznaje w kapłanie człowieka, który za przewodniczenie zgromadzeniu liturgicznemu jest „namaszczony” Duchem Bożym.

„Po pozdrowieniu ludu kapłan albo diakon lub świecka osoba usługująca może w bardzo krótkich słowach wprowadzić w treść Mszy świętej danego dnia” (OWMR 50). Wprowadzenie to ma służyć ukazaniu wiernym bogactwa tekstów liturgicznych przygotowanych przez Kościół na każdy dzień, a przez to dopomóc lepszemu, bardziej owocnemu przeżyciu przez nich Eucharystii”.

PRZEZ ŻOŁĄDEK DO SERCA, CZYLI KĄCIK KULINARNY

Świąteczne ciasteczka

200g mąki pszennej, 80g cukru pudru, 0,5 łyżeczki proszku do pieczenia, łyżeczka cynamonu, 0,5 łyżeczki przyprawy korzennej, 100g masła, 1 jajko

Do przesianej mąki, cukru pudru, proszku do pieczenia, przyprawy korzennej i cynamonu dodajemy zimne masło. Całość siekamy nożem, dodajemy jajko i zagniatamy. Zawijamy ciasto w folię i wkładamy do lodówki na ok. 30–45 minut. Wyciągamy ciasto z lodówki i rozwałkowujemy. Za pomocą foremek do ciasteczek wycinamy kształty. Ciastka pieczemy przez ok. 12 min. w temp. 180°C. Studzimy na kratce. Dekorujemy np. lukrem lub polewą czekoladową. Smacznego 😊

SIOSTRA AUGUSTYNA (NIE) TYLKO DZIECIOM

Ponieważ dzisiejsza niedziela jest Niedzielą Radości, zaszyfrowany cytat dotyczy radości – to słowa św. Teresy z Lisieux. Powodzenia 😊

	1	2	3	4	5	6
A	A	Ą	B	C	Ć	D
B	E	Ę	F	G	H	I
C	J	K	L	Ł	M	N
D	Ń	O	Ó	P	R	S
E	Ś	T	U	W	X	Y
F	Z	Ż	Ź	.	,	

D5	A1	A6	D2	E1	A5	E2	C2	E4	B6	C6	B6	B1
-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------

E4	D5	F1	B1	A4	F1	A1	A4	B5	F5	A1	C3	B1
-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------

E4	B4	C4	B2	A3	B6	C6	A1	D6	F1	B1	C1
-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------

A6	E3	D6	F1	E6	F4
-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	-----------